

LUCY WOOLLEY

Verlies mij niet

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

De boerderij lag hoog op de heuvel en was omringd door een leger van cipressen. Ze waren een paar keer verkeerd gereden via kalkachtige weggetjes, voordat ze de boerderij vonden.

‘Bij een altaartje aan de kant van de weg moeten we naar links.’ Mo las de routebeschrijving voor aan haar man.

‘Godallemachtig!’ viel Patrick uit, bezweet, moe en met pijn in zijn rug. ‘We zijn in Italië. Altaartjes? Het barst hier van die stomme dingen. Kun je niet wat duidelijker aanwijzingen geven?’

‘Nee. Zoals ik al zei: hier is het kerkje, hier is het altaar. Hier linksaf!’

Patrick draaide de auto plotseling naar links en reed bonkend een paadje af dat rechtstreeks naar een privétuin leidde. De drie bewoners van het huis zaten op het terras om de tafel. Met wijnglazen in hun hand keken ze in stilte toe hoe Patrick slippend tot stilstand

kwam en vervolgens recht voor hun neus een slordige draai van honderdtachtig graden maakte, compleet met opvliegende stenen en dwarrelend stof.

‘Scusi, scusi!’ Hij reed met één hand aan het stuur en maakte met de andere hand vanuit de auto hoffelijk verontschuldigende gebaren naar de groep.

De auto achter hen kwam hun tegemoet op het smalle weggetje. Patrick gebaarde dat de andere auto achteruit moest rijden.

‘Waarschijnlijk is het handiger als wij achteruitrijden,’ merkte Mo op.

Patrick zuchtte diep en reed de auto achteruit terug de voortuin in.

Nog meer stof en stenen spatten op, terwijl de twee auto’s om elkaar heen manoeuvreerden.

‘Scusi ancora,’ glimlachte Patrick naar de nog steeds bewegingloze toeschouwers terwijl de auto op hun oprijlaan langs hen reed.

‘Dat was een mooi huis,’ merkte Grace op vanaf de achterbank.

‘Maar helaas was het niet ons huis,’ baste Patrick. Hij greep het papier dat Mo vasthield.

‘Oké. Nou wil ik eens kijken wat hier echt staat.’

Een uur later vonden ze Barbocelle, verscholen gelegen halverwege een Toscaanse heuvel.

Mo Harrison stond bij de grote oude keukenkast naar de rij verjaarskaarten op de plank te kijken. De kaarten die mensen je stuurden, vroeg ze zich af, zeiden die iets over hun eigen karakter of juist over het karakter dat ze vonden dat jij had? De kaart van haar moeder was zoals altijd voor de zekerheid te vroeg gekomen. Haar moeder deed altijd alles voor de zekerheid. Het was een snoezig bloemetjeskaartje met gouden letters op de voorkant. Haar moeder stuurde haar hele leven al van dit soort kaarten, zonder zich ervan bewust te zijn dat de mode veranderde, of dat de smaak van haar dochter veranderde. Ze had uiteraard 'Maureen' op de kaart geschreven, en hem ondertekend met 'moeder'. Geen liefs, niet eens de groeten, alleen maar 'moeder'. Ze had een paar kunstkaarten van vrienden uit de buurt gekregen en een Franse kaart van een oude schoolvriendin, een aantal kaarten met kookthema's erop en de gebruikelijke, merkwaardig vulgaire kaart van een oudere nicht die, dacht Mo, niet helemaal begreep wat voor ob-

scene grappen ze haar elk jaar stuurde. Patricks moeder had een vette cheque gestuurd, verpakt in paars vloeipapier en met een knalroze veer erop geplakt. Ella verstuurde nooit kaarten.

Patrick had haar een echte Victoriaanse Ansichtkaart gegeven die ooit al was verstuurd door Terry aan Flo in mei 1898. 'Tot vanavond bij het eten,' had Terry in net rondschrift onder het sentimentele verjaardagsversje geschreven. De kaart was de ochtend van diezelfde dag in mei op de bus gedaan. Het kwam haar nu, in de eenentwintigste eeuw, vreemd voor om zo'n groot vertrouwen te hebben in een overheidsdienst, en al helemaal in de post. Mo mijmerde over wat Terry en Flo die avond zouden hebben gegeten. Vleespasteitjes, tongfilet misschien, met als nagerecht scones en een dikke plak cake. En vervolgens zag ze voor zich hoe het stel over straat flaneerde, arm in arm, Flo met haar mooiste hoed op en Terry met zijn strakke witte boordje om.

De kinderen hadden hun kaarten zelf gemaakt, zoals ze elk jaar deden. Rosie had haar kaart duidelijk tijdens de handenarbeidles op school gemaakt. Ze had klei en veren gebruikt

en de kaart daarna netjes in krimpfolie ingepakt. Het was echt een kunstwerk geworden. Grace had een ingewikkelde doolhof van nauwkeurig getekende lijnen ontworpen, bedoeld als een puzzel die Mo moest oplossen. Grace was nogal praktisch, dus had ze er heel handig een pen bij gedaan, die ze met een strikje aan de kaart had vastgemaakt.

Het was een leuke verjaardag geweest. Mo had Grace geholpen met taart bakken, Patrick had champagne gehaald en samen met Rosie had hij heerlijk gekookt. Verjaardagen, Kerstmis en Pasen: alle feesten werden uitgebreid gevierd in huize Harrison. Bij elke gelegenheid werd saamhorigheid getoond, dacht Mo.

Nu, een week later, werd het tijd om de verjaardagskaarten op te ruimen.

Mo pakte een zwart-witkaart met een pentekening erop van een klein kind dat de planten water geeft. Zij en haar beste vriendin Alice stuurden elkaar altijd kaarten met een kinderlijk tafereel erop. 'Veel plezier in je vijftigste levensjaar,' had Alice op de kaart gekrabbeld.

Hoe was het mogelijk dat ze al negenenvieertig was? Mo staaarde naar de kaart zonder te zien wat erop stond. Ze herinnerde zich dat

ze haar eigen moeder toen die negenenveertig jaar was, zo oud had gevonden. En volgend jaar werd ze vijftig. Een belangrijke verjaardag, tenminste, als ze al haar vrienden die de vijftig waren gepasseerd moest geloven. Mo dacht eraan hoe snel de tijd voorbijging. Ze dacht niet aan de grijze haren die ze tegenwoordig regelmatig moest verven, noch aan het slappe vel van haar bovenarmen, noch aan het laagje vet dat zich comfortabel en zonder enige moeite rondom haar middel had gevormd. Ze vroeg zich af of samenwonen met een oudere man ervoor zorgde dat je je altijd jonger voelde dan je eigenlijk was. Patrick was achtenzestig en hij beweerde dat het hebben van jonge kinderen hém weer jong hield. Met de kaart van Alice in haar hand keek Mo weer naar de tekening. De kunstenaar had met een paar lijnen de opperste concentratie van het kind weergegeven: de korte beentjes in de grote rubberlaarzen, de jurk in de onderbroek gestopt, hard aan het werk met de gieter. Het was een eenvoudige schets, maar toch raakte hij haar diep. Patrick en zij zouden nooit meer kleine kinderen hebben. Nu zelfs geen nakomertje meer, een laatste baby. Mo's voortplantingssysteem had de geest

gegeven. Was nutteloos en futloos geworden. En volgend jaar zou Grace naar de middelbare school gaan! Een mijlpaal, die ongetwijfeld grote veranderingen met zich mee zou brengen. Het was een ondraaglijke gedachte: haar jongste kind werd groot en ging haar eigen weg. Een paar weken geleden had Rosie, die bijna dertien was, haar eerste menstruatie gehad. Rosie had het kalmpjes opgenomen, maar Mo had stiekem gehuild omdat haar dochters lichaam plotseling privé en van haarzelf was geworden. Voor Mo was dit het begin van het einde.

‘Ze wordt groot,’ had ze tegen Patrick geklaagd. ‘Alles gaat veranderen, ze zal me niet meer nodig hebben. Ze gaat haar eigen weg.’

Patrick had haar in zijn armen genomen en haar over haar hoofd gestreken.

‘En zo hoort het ook te gaan, schat. Zo zit de wereld in elkaar. Grace en Rosie zullen hun moeder altijd nodig hebben, en ze zullen opgroeien tot gelukkige, intelligente jonge vrouwen. En als het zover is, dan weet je dat je het goed hebt gedaan. Trouwens,’ had hij er op een wat scherpere toon aan toegevoegd, ‘dan heb jij je handen vrij om voor je bejaarde, invalide man te zorgen.’

De bittere toon die de laatste tijd in Patrick's stem was te horen, was erin geslopen na zijn hartaanval een paar maanden geleden. Op een avond had Mo hem op de badkamer-vloer gevonden, lijkleek, zwetend en happend naar adem. Hij protesteerde toen ze een ambulance wilde bellen.

‘Ik heb iets verkeerd's gegeten, verdorie, het gaat zo over.’ De woorden werden er met van pijn vertrokken lippen uit geperst. ‘Bemoei je er niet mee, vrouw, het zijn m'n darmen maar, het gaat zo over.’

Maar het ging niet over, en ze had toch een ambulance gebeld. Een lichte hartaanval, had de specialist gezegd. Geen reden tot paniek, slechts een waarschuwingssignaal.

Mo was erg geschrokken van het voorval. Heimelijk hield ze in de gaten of ze weer voortekenen van een hartaanval bij hem zag. Ze luisterde naar zijn adem, lette op de kleur van zijn huid en drong erop aan dat hij meer bewoog.

‘Maak je toch niet zo'n zorgen, schat.’ Eerst leek het erop dat Patrick de kleine tragedie verwerkte met de voor hem typerende kalmte. ‘Ik ben nog niet van plan ertussenuit te knijpen. Ik ben nog net zo gezond als vroe-

ger, echt waar. Misschien nog wel gezonder, met al dat verantwoorde eten dat je me voorzet.'

Maar Mo was niet gerustgesteld. Patrick had het altijd al moeilijk gevonden om toe te geven dat hij zwakheden had, en Mo kon zien dat het voorval hem had veranderd, ook al zei hij van niet. Hij was net iets meer afwezig, meer in gedachten verzonken, en af en toe zag ze dat hij zich afsloot, dat hij voor zich uit staarde met een verdrietige en lege blik in zijn ogen. Mo ging zwaar gebukt onder haar zorgen om Patricks gezondheid. Het idee dat hij dood kon gaan was ondraaglijk en onvoorstelbaar. Patrick leek altijd zo sterk, zo vanzelfsprekend aanwezig.

En nu werden allebei haar kinderen groot en begonnen ze aan hun eigen leven, zonder haar.

'Ik had zo graag meer kinderen gewild,' had ze zuchtend tegen Patrick gezegd.

'Lieverd, we hebben twee geweldige kinderen. Als we er nog een bij hadden gekregen, dan was ik zo oud geweest dat ik zijn of haar opa had kunnen zijn. Ik zou er geen geduld of energie meer voor hebben gehad.'

'Maar ik wel.'